

TAVI BÉKA, ÉHES GÓLYA

Napos rónán, hol az égre
Csillognak a nádas tavak,
Békakirály udvarában
Követeket választanak.
Szomorúság ül az arcán
Valamennyi követ úrnak,
Az érkező gólya elé
Úgy indulnak, úgy vonulnak:

„Isten hozta Felségedet
A mi tavas, szép tájunkra
Hallgassa meg: mi fáj nekünk,
Hogyha magát jól kifújta.
A mi kedvünk már nem jön meg,
Mindhiába hegedülnek...
Nemzetségünk pusztulóba',
Kegyelmezzon életünknek!

Hisz nem marad azért üres
Felségednek becses gyomra:
Van itt elég tücsök, bogár,
Ne vágyjon a békacombra!
Pecsenyének ott a kígyó,
A giliszta csemegének.
Csak minékünk kegyelmezzon,
Szebb lesz majd a békaének!”

„Szerencsétlen békanépség,
Éppen ez a ti bajotok!
Azzal a csúf kutykuruttyal
Örökösen bosszantotok.
Kuruttyoló dalotokat
Fojtsátok a torkotokba:
Akkor aztán lesz kegyelem,
Nem vágyom a combotokra.”

...S olyan csendes a nádas tó!
Olyan bús a békasereg!
Ki a sáson, ki a nádon
Daltalanul csak kesereg:
„Mért is tettünk ily fogadást,
Hisz így egyszer kipukkadunk!
Fabatkát se ér az élet,
Ha papucsot nem varrhatunk.”

Bíztatóan néz le a hold
S fölhangzik a békanóta;
Csűr tetején gyönyörködve
Mondja rá az éhes gólya:
„Kelep, kelep, bizony mit ér
Túri vásár sátor nélkül,
Tavi béka kurutty nélkül,
Éhes gólya béka nélkül!”